

Arrest

nr. 303 862 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. COOLEMAN, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 2 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 16 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

Het CGVS neemt op 20 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashai te zijn. U bent geboren in het dorp Kotgah, deel van Qalai Shahi, gelegen in het district Dara-e-Nur, in de provincie Nangarhar. U bent twintig jaar oud. Uw

moedertaal is Pashai maar u spreekt en begrijpt ook Pashtu. Na het vertrek van uw broer uit Afghanistan verhuisde uw familie naar Qasaba, gelegen in het district Behsud te Nangarhar.

Uw problemen begonnen toen uw vader werd vermoord door de taliban ongeveer tien jaar geleden. Uw vader werkte bij de Afghaanse politie, onder meer in het Rodat district. Hij werkte soms samen met Amerikanen. Op een dag drong de taliban bij uw thuis binnen en schoten zij uw vader dood. Na het overlijden van uw vader werd uw broer B. S. (CGVS XX) gevisieerd door de taliban. Hij ontving een dreigbrief, waarna hij het land verliet. S. kwam in 2015 in België aan, diende hier als minderjarige een verzoek om internationale bescherming in en kreeg op 23 maart 2017 de vluchtelingenstatus toegekend.

Na zijn vertrek verhuisde uw familie naar Qasaba. Daar startte u met het volgen van lessen aan de Talimul Quran Madrasa in Farne Hada. Hier volgde u gedurende zeven jaar lessen. Nadien veranderde u naar de madrasa van Obay Ibne Kaab te Rezwan Mina voor de studies van andere boeken. Vijf of zes maanden voor uw vertrek ondervond u hier persoonlijk problemen met uw leerkracht M. F.. U vertelde hem over uw familiesituatie, de job en dood van uw vader alsook over de vlucht van uw broer. U wist op dat moment niet dat hij banden had met de taliban. F. begon vervolgens tegen u te preken over uw ongelovige familie. Hij probeerde u te overtuigen om zelf deel te nemen aan de jihad. Na dit gesprek over de jihad, anderhalve maand tot twee maanden voor uw vertrek, vertelde u uw moeder over de gesprekken. Zij gebood u onmiddellijk te stoppen met uw lessen. Vijftien tot twintig dagen later is F. u thuis komen bezoeken. Uw moeder vertelde hem dat u niet aanwezig was. Na dit bezoek hebt u het land verlaten.

U verklaarde vijf maanden onderweg te zijn geweest naar België. U diende op 2 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Na uw vertrek kwam uw leerkracht nogmaals op bezoek. Hij zocht u en bedreigde daarbij uw familie. Vervolgens is uw familie opnieuw verhuisd naar Tamir Aad, waar zij nu nog steeds wonen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de volgende documenten neer: uw taskara, twee certificaten van uw schoolgang in de madrasa, een dreigbrief van 2015, een brief van de dorpschouder in verband met uw broer S, een brief van de overheid in verband met uw broer S. en de badge van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst zouden uw persoonlijke problemen verwant zijn aan het werk van uw vader, die negen of tien jaar geleden door de taliban zou zijn vermoord, dit omdat uw vader werkzaam was bij de politie (CGVS, p. 5).

Echter haalt u geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van uzelf in de lange periode die volgde. U verklaarde dat uw broer S. werd gevisieerd door de taliban na uw vaders dood; zij zouden hem hebben gevraagd de taliban te vervoegen (CGVS, p. 5). Uw broer heeft twee jaar na het overlijden van uw vader, na ontvangst van die persoonlijke bedreigingen, om die reden dan ook het land verlaten en asiel aangevraagd in België op 13 november 2015 (DVZ verklaringen B. S, dd. 13/11/2015).

In zoverre u aanhaalt dat uw broer de status van vluchteling werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker, waarbij het belangrijk is aan te stippen dat uw broer nog minderjarig was toen het CGVS hem hoorde. In zoverre u zich op de erkenning in hoofde van uw broer beroept, benadrukt het CGVS dat het loutere feit dat u familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België niet tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan u ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties immers om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw familie zou volgens u, omwille van de aanhoudende bedreigingen, verhuisd zijn van Kotgah in het district Dara-e-Nur naar Qasaba, in het district Behsud (CGVS, p. 5). U verduidelijkt dat de verhuis een maand of anderhalve maand na uw broers vertrek zou voltrokken zijn (CGVS, p. 15). U haalt aan dat de taliban destijds dreigde om uw huis in brand te steken als uw broer Ss, die het land verlaten had, zich niet zou gaan aanmelden bij de taliban (CGVS, p. 15). Naar eigen zeggen was het leven in Qasaba beter (CGVS,

p. 10). Uw broer stuurde u geld op om uw familie te onderhouden (CGVS, p. 8). U bent er gedurende zeven jaar probleemloos naar de madrassa kunnen gaan en ook uw familie ondervond na de verhuis geen problemen meer zoals voordien (CGVS, p. 7).

Betreffende de verhuis wordt echter opgemerkt dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met hetgeen uw broer S. op het CGVS verklaarde. Hij beweerde namelijk tijdens zijn interview dat uw familie nog in Kotgah zou verblijven en dat er geen nieuws was over problemen van zijn familie in het dorp (CGVS B. S. dd. 9/01/2017, p. 9), dit terwijl hij destijds toch contact hield met zijn familie (CGVS B. S. dd. 9/01/2017, p. 13). Uw broer diende op 13 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in en legde op 9 januari 2017 zijn interview bij het CGVS af. Op geen van deze momenten gaf hij aan dat zijn familie verhuisd zou zijn, wat maakt dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met die van u. Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat u plots niet meer exact weet wanneer u verhuisd bent, gezien uw jonge leeftijd. Omwille van uw destijds erg jonge leeftijd wordt er geenszins verwacht dat u de verhuis precies in de tijd kan situeren, maar aangezien het in dit geval gaat om een danig verschil in de verhuis van enkele maanden of enkele jaren, mag toch verwacht worden dat u daarin een onderscheid kan maken. Gezien u pas op het moment van de confrontatie afkomt met dergelijke uitleg, lijkt die uitleg veelal een inspiratie van het moment te zijn. Deze vaststellingen leiden er alleszins toe dat kan worden getwijfeld aan jullie beweerde verhuis naar Qasaba.

Bovendien is het merkwaardig dat de taliban u en uw familie daar wel met rust liet. Na het vertrek van uw broer leefden jullie gedurende zes of zeven jaar probleemloos in Qasaba. U verklaart dat de kwaliteit van uw leren erop vooruit ging in de stad aangezien u hier naar school kon gaan en dat de veiligheidssituatie er een pak beter was dan in uw voormalig dorp (CGVS, p. 6). Dat de veiligheidssituatie daar beter was, kan echter geen afdoende verklaring bieden voor het feit dat de taliban jullie daar niet langer zou hebben gevisieerd, temeer u daar wel weer in de problemen kwam nadat u loslippig was over het verleden van uw familie, en van uw vader en broer in het bijzonder.

Dient voorts te worden gewezen op het feit dat het niet aannemelijk is dat u kort voor uw vertrek uit Afghanistan alsnog met de taliban te maken kreeg. In de nasleep van de problemen van uw vader en broer leefde uw familie echter nog steeds in angst, zo beweerde u. Zo bleef u tijdens het volgen van de lessen in de madrassa op een kot slapen met vrienden in plaats van steeds heen en terug naar huis in Qasaba te reizen. Thuis kwam u verder niet veel buiten uit schrik voor de spionnen van de taliban (CGVS, p. 6). Op een gegeven moment zou u er dan toch voor hebben gekozen om uw leerkracht, M. F., die u regelmatig vragen stelde over uw familie, volledig in te lichten over de situatie en het verleden van uw familie. U vertelde hem dat uw vader bij de politie werkte en als gevolg daarvan vermoord werd. U vertelde eveneens over uw broers vlucht. Wat u niet wist was dat de leerkracht banden had met de taliban (CGVS, p. 10). Het gegeven dat u de leerkracht in uw nieuwe madrassa plots vertelt over uw familieleden is echter zeer opmerkelijk en moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerder uitgedrukte angst voor taliban spionnen in de stad. Als het werkelijk het geval was dat u dermate voorzichtig was dat u de route naar huis maar eens per maand in een riskja zou doen om de thuisbezoeken aan uw familie veiligheidshalve te beperken, lijkt het toch vreemd dat u de persoonlijke verhalen van uw familie zomaar uit de doeken doet bij uw nieuwe leerkracht. U beweert naar eigen zeggen dat u de leerkracht als een vader zag (CGVS, p. 16) en dat het ook normaal is op school dat een leerkracht u vragen stelt over uw familieleden en hun activiteiten (CGVS, p. 19). Dat u echter met alle gebeurtenissen van jaren voordien en de vraag tot rekrutering aan uw broer in het achterhoofd niet voorzichtiger zou zijn geweest met het geven van die informatie is weinig geloofwaardig.

Ook het vervolg van uw relaas kan niet overtuigen. U beweert dat de leerkracht vijf of zes maanden voor uw vertrek startte met het geven van vervelende opmerkingen over uw familieleden. U kreeg te horen dat uw familieleden slaven van de ongelovigen zijn door uw vaders werk bij de overheid en de vlucht van uw broer (CGVS, p. 7). Verder dan deze algemene en vage verklaringen over de inhoud van die opmerkingen komt u niet. Er dient te worden opgemerkt dat u verder in het interview opnieuw de kans wordt gegeven om de opmerkingen van die leerkracht te specificeren. U herhaalt hetzelfde: namelijk dat hij sprak over het ongelovige pad van uw vader en broer (CGVS, p. 16-17). U verklaart nochtans dat de leerkracht elke les op die manier met u sprak en uw familie bekritiseerde (CGVS, p. 7). Het is voorts zeer merkwaardig dat u na die vervelende opmerkingen tegen niemand iets zei over deze gesprekken en niet eens uw moeder inlichtte. Naar eigen zeggen had u schrik om dit te delen (CGVS, p. 10). Echter wanneer uw leerkracht dagelijks op deze manier over uw familieleden spreekt, mag toch verwacht worden dat het voor eenieder redelijk snel duidelijk is dat die leerkracht alvast geen erg overheidsgezinde mening heeft. Ook u geeft aan dat het duidelijk was voor u dat uw leerkracht banden had met de taliban door de manier waarop hij over de overheid sprak (CGVS, p. 17). Dat u dan niks met die informatie zou doen en de opmerkingen maanden zou laten passeren tot de situatie verder escaleert, kan maar moeilijk voor waar worden aangenomen.

Vier of vijf maanden na de opmerkingen over uw vader en broer, werden de gesprekken hierover nog serieuzer. De taliban werd ondertussen machtiger in het hele land. In de volgende gesprekken begon de leerkracht met u te spreken over manieren om dit ongelovige pad van uw familie te herstellen. Dit kon u doen door mee te doen met de jihad (CGVS, p. 7). Hij vertelde u dat u naar het paradijs zou gaan als u stierf (CGVS, p. 16). F. vertelde u ook dat ongelovigen geen goed einde hebben (CGVS, p. 18). U gaf geen blijk van interesse of desinteresse uit angst voor de mogelijke gevolgen (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden de leerkracht u vroeg om met de taliban mee te lopen geeft u aan dat u jong genoeg was met uw leeftijd van

rond de 16 of 17 jaar. Daarnaast kreeg u ook de kans om het foute pad van uw familieleden recht te zetten door nu juist te kiezen (CGVS, p. 17).

Dat men zou hebben getracht u te rekruteren voor een strijd waarin u duidelijk geen interesse had, is opnieuw niet geloofwaardig. Dienaangaande dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op , het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Na dit gesprek over de jihad hebt u uw moeder ingelicht anderhalve tot twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, op uw volgende maandelijkse bezoek thuis (CGVS, p. 7, 10). Indien u echter zoals u zei schrik had van die leerkracht (CGVS, p. 7), mag toch verwacht worden dat u informatie over de gesprekken die al maanden voordien aan de gang waren, onmiddellijk met uw familieleden zou delen. U wacht daarentegen ongeveer 10 dagen na het gesprek over de jihad om het thuis te vertellen (CGVS, p. 18).

Vervolgens gebod uw moeder u te stoppen met uw lessen in die madrassa (CGVS, p. 10). U gaf zelf aan te hebben nagedacht over de voortzetting van uw lessen in een andere madrassa (CGVS, p. 9). Deze overweging valt wederom moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde angst om door de taliban gerekruteerd te worden, zeker nadat u op dat moment reeds door de leerkracht werd benaderd voor een deelname aan de jihad en zeker gezien uw broer jaren voordien hetzelfde zou zijn gevraagd (CGVS B. S, dd. 9/01/2017, p. 17). Ook het vervolg van uw relaas doet verbazen. Vijftien tot twintig dagen na het stopzetten van uw lessen in de madrassa komt uw leerkracht op bezoek bij uw thuis. Deze vroeg waar u was en waarom u stopte met de lessen. Uw moeder vertelde dat u niet thuis was, de leerkracht zou zijn vertrokken en u hebt het land verlaten (CGVS, p. 10). Na uw vertrek kwam de leerkracht nogmaals langs samen met andere mannen. Naar aanleiding van dit bezoek kwam hij gewoon binnen en voerde hij een huiszoeking uit, hij vertelde uw moeder dat u moest meekomen. Uw moeder vertelde dat u was gevlucht en dat zij zelf niet wist waar u was. Na dit tweede bezoek was uw moeder de situatie beu en is zij verhuisd naar Tamir Aad, dit moet in 2021 zijn geweest aangezien u toen net vertrokken en nog onderweg naar België was (CGVS, p. 18,19), een verhuis waarvan u op de DVZ wederom niets vermeldde. Op DVZ meende u namelijk nog dat uw familie in Jalalabad woont (DVZ verklaringen, vraag 13, p.7). Gevraagd naar de reden dat u daar iets anders zei, geeft u aan dat Jalalabad een bekende stad is, hetgeen niet kan overtuigen als reden (CGVS, p. 9). Na die verhuis naar Tamir Aad werd uw familie niet meer benaderd, aldus u (CGVS, p. 19). Dit geheel maakt dat uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn.

Ten overvloed dient nog opgemerkt te worden dat u over uw problemen met de leerkracht in de madrassa niets vermeldde bij de DVZ (DVZ – CGVS verklaringen, vraag 3.5). U vermeldde hier algemeen de job van uw vader en de problemen van uw broer. Echter over de rekruteringspoging van de leerkracht in de madrassa vertelt u niks, evenmin over het bezoek van die leerkracht bij uw thuis. Dit is opmerkelijk gezien u op het CGVS verklaart dat dit bezoek de directe aanleiding van uw vlucht is geweest. Uw argument dat u het kort moest houden en enkel de hoofdzaken moest vermelden, overtuigt niet (CGVS, p. 10). Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn persoonlijke problemen van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u eerder naliet concrete informatie te geven over uw vluchtaanleiding, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze en bevestigt dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

Het geheel van bovenstaande argumenten maakt dat uw verklaringen over uw persoonlijke problemen niet kunnen overtuigen, waardoor u niet de vluchtelingenstatus kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Vooreerst legt u uw eigen taskara voor (stuk 1). Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Verder presenteert u dezelfde dreigbrief, overheidsbrief en een brief van de dorpsouderen die uw broer destijds neerlegde voor de behandeling van zijn verzoek in 2015 (stukken 2, 3 en 4). Met deze documenten wil u aantonen dat de problemen van uw broer werkelijk gebeurd zijn. Uit het gegeven dat uw broer jaren geleden door de taliban zou zijn benaderd, volgt echter niet dat een vrees voor de taliban in uwe hoofde kan worden waargenomen. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde badge van uw vaders werk (stuk 5), die hoogstens diens vroegere activiteiten kan bevestigen. U legt nog twee originele tevredenheidscertificaten

voor van de Farme Hada madrassa (stukken 6 en 7). De certificaten benadrukken dat u uw studies in het lezen en onthouden van de Koran succesvol heeft afgerond in de madrassa van Farme Hada, maar slagen er niet in om de problemen aan te tonen die u naar eigen zeggen met M. F. in de madrassa van Obay Ibne Kaab ondervond. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EA_SO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EA_SO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe

IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio_economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_an

d_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EA_SO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COIFocus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 13 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;

- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Bij het inleidend verzoekschrift heeft verzoeker de volgende stukken overgemaakt:

- De Morgen, Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit, 16 augustus 2021;
- The Journal, Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents, 20 augustus 2021;
- UNHCR, Position on Returns to Afghanistan, 17 augustus 2021;
- UNHCR, 'Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022;
- VRT NWS, "Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk", NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen, 10 augustus 2021;
- VRT NWS, "Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170", 27 augustus 2021;
- RTBF, Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al Qaida face aux talibans, 26 augustus 2021;
- RVV n ° 270 813 van 31 maart 2022;
- G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021;
- UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022;
- S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NEWS, 31 maart 2022;
- I. Loy, 'Afghanistan's crises by the numbers', The New Humanitarian, 15 februari 2022;
- De Morgen, 'Taliban heerst sinds een jaar weer over Afghanistan', 15 augustus 2022;
- Amnesty International, 'One year of the Taliban's broken promises, draconian restrictions and violence, geconsulteerd op 25 augustus 2022;
- Atalayar, "Daesh strikes again in Afghanistan: New attack on Shiite mosque leaves at least 12 dead", 22 april 2022;
- Daily Sabah, '8 killed, 18 injured after blast hits Shiite gathering in Kabul, 5 augustus 2022;
- VRT news, 'Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: "Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen"',

Op 19 februari 2024 dient verzoeker opnieuw een aanvullende nota in, waarbij hij volgende nieuwe stukken neerlegt:

- 'Afghanistan, events of 2023 – World Report 2024', Human Rights Watch;
- United Nations, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 1 december 2023 ;
- ACLED, 'Two years of repression: mapping Taliban violence targeting civilians in Afghanistan', 11 augustus 2023;
- UNHCR, Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I), februari 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van de Conventie van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen op de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde tegenstrijdigheden. Hij zet uiteen waarom hij, in tegenstelling tot de beoordeling van de CGVS, weldegelijk als vluchteling moet worden erkend.

4.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij meent dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar informatie van UNHCR waaruit moet blijken dat de taliban, ondanks hun beloftes van vrede en stabiliteit, nog steeds een significante dreiging vormen en een burgeroorlog onvermijdelijk is. Verzoeker stelt dat ook IS en Al Qaida nog prominent aanwezig zijn. Er blijven volgens verzoeker burgerslachtoffers vallen en de interne situatie blijft onstabiel. Verzoeker verwijst voorts naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat er op heden onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is aangaande de algemene situatie in Afghanistan. Tenslotte betoogt verzoeker dat hij door zijn jarenlange verblijf in België en zijn uiterst verregaande integratie bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als verwesterd.

4.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de CGVS, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Vooreerst merkt de Raad op dat de uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie *an sich* niet impliceert dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker verklaart dat zijn persoonlijke problemen verwant zijn aan het werk van zijn vader, die negen of tien jaar geleden door de taliban zou zijn vermoord omdat hij werkzaam was bij de politie. Echter haalt verzoeker geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan van hemzelf in de lange periode die volgde. De motivering is gesteund op de volgende elementen:

- verzoeker verklaarde dat zijn familie, een maand of anderhalve maand na het vertrek van zijn broer B.S., verhuisd is van Kotgah naar Qasaba, waarna verzoeker gedurende zeven jaar probleemloos naar de madrassa kon gaan en zijn familie geen problemen meer ondervond zoals voordien;
- verzoekers broer verklaarde evenwel tijdens zijn interview op het CGVS op 9 januari 2017 dat de familie nog steeds in Kotgah zou verblijven, twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan, waardoor de CGVS twijfelt aan de beweerde verhuis naar Qasaba;
- aangenomen dat de familie verhuisd was acht de CGVS het merkwaardig dat de taliban de familie daar wel met rust lieten en de familie niet langer viseerden;
- verzoeker kreeg vervolgens opnieuw problemen met de taliban nadat hij alles vertelde over het verleden van zijn familie, van zijn vader en broer in het bijzonder aan een leerkracht in de nieuwe madrassa. De CGVS acht dit niet in overeenstemming met verzoekers eerder uitgedrukte angst voor taliban spionnen in de stad;
- verzoeker verklaarde dat de leerkracht vijf of zes maanden voor zijn vertrek, elke les vervelende opmerkingen gaf over zijn familie, dat hij zijn vader en broer als slaven van de ongelovigen benoemde. Verzoeker lichtte niemand in over die vervelende opmerkingen, ook niet zijn moeder. De CGVS kan geen geloof hechten aan het feit dat verzoeker niets met die informatie deed en deze opmerkingen maanden zou laten passeren tot de situatie verder escaleerde;
- verzoeker verklaarde dat vier of vijf maanden later de leerkracht hem trachtte te rekruteren en te overtuigen mee te doen met de jihad. De CGVS acht deze verklaring niet geloofwaardig aangezien verzoeker geen interesse had in de strijd van de taliban en de CGVS verwijst naar beschikbare informatie over de wijze van rekrutering door de taliban die zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering;
- verzoeker wacht vervolgens nog ongeveer 10 dagen na het gesprek over de jihad om het thuis te vertellen terwijl verzoeker verklaarde schrik te hebben van die leerkracht. De CGVS stelt dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij deze informatie onmiddellijk met zijn familie zou delen;
- verzoekers moeder gebood om te stoppen met de lessen in die madrassa. Verzoeker verklaarde ook nagedacht te hebben over de voorzetting van zijn lessen in een andere madrassa. De CGVS acht dit moeilijk in overeenstemming te brengen met verzoekers beweerde angst om door de taliban te worden gerekruteerd. Na twee bezoeken aan huis door de leerkracht verhuisde verzoekers moeder naar Tamir Aad, een verhuis waarvan verzoeker op de DVZ niets vermeldde. Verzoeker verklaarde op de DVZ dat zijn familie in Jalalabad woont. Na de verhuis naar Tamir Aad werd zijn familie ook niet meer benaderd door de taliban. De CGVS acht de verklaringen over verzoekers persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk;
- de CGVS merkt ten slotte op dat verzoeker over zijn problemen met de leerkracht in de madrassa niets vermeldde bij de DVZ. Niets over de rekruteringspoging van de leerkracht en evenmin over het bezoek van die leerkracht bij hem thuis, terwijl dit bezoek de directe aanleiding was van zijn vlucht. Nu verzoeker naliel concrete informatie te geven over zijn vluchtaanleiding bij de DVZ kan de CGVS geen geloof hechten aan zijn verklaarde persoonlijke problemen.

Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

Verzoeker verklaart de tegenstrijdigheid met zijn broer in verband met de verhuis van zijn familie naar Qasaba doordat hij nog heel klein was en zich dat niet goed kan herinneren, zoals hij ook uitdrukkelijk verklaarde aan de CGVS. De CGVS wijst er evenwel op dat het geen verschil in maanden is maar in enkele jaren waardoor er kan getwijfeld worden aan de beweerde verhuis naar Qasaba.

Verzoeker betwist dat hij in Qasaba een probleemloos leven had, niettegenstaande de veiligheidssituatie er iets beter was. Hij kende er integendeel persoonlijke problemen en werd er door de taliban gedwongen deel

te nemen aan de jihad. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat zijn persoonlijke problemen in Qasaba er kwamen door de nieuwe leerkracht in de madrassa in vertrouwen te nemen en de leerkracht in te lichten over de situatie en het verleden van zijn familie. De Raad acht het, samen met de CGVS hoogst merkwaardig dat verzoeker de nieuwe leerkracht alles vertelde, nu verzoeker eveneens verklaarde nog steeds in angst te leven, op kot te slapen met vrienden in plaats van steeds heen en terug naar huis in Qasaba te reizen en niet veel buiten te komen uit schrik voor spionnen van de taliban. Verzoekers uitgedrukte angst en de beperkte bezoeken naar huis uit veiligheidsoverwegingen rijmen niet met het vertellen van de persoonlijke problemen van zijn familie aan een nieuwe leerkracht. Dat verzoeker de leerkracht beschouwde als een vader, biedt geen verklaring voor de onvoorzichtige houding gezien de gebeurtenissen in het verleden en de vraag tot rekrutering van zijn broer. Waar verzoeker thans opmerkt dat hij specifiek kon zijn over de opmerkingen die de leerkracht maakte maar dat hem dat niet werd gevraagd, doet hij evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardige vaststellingen van zijn relaas. Verzoeker werd bovendien tot tweemaal toe gevraagd om specifiek te zijn over die opmerkingen (CGVS, p 7 en 17-18).

Verzoekers uitleg om niets aan zijn moeder te vertellen over de opmerkingen van de leerkracht, gedurende een periode van 5 à 6 maanden, met name om haar niet ongerust te maken, rijmt evenmin met de door verzoeker uitgedrukte angst voor de leerkracht. Zo is het ook vreemd dat verzoeker pas na ongeveer 10 dagen, na het gesprek over de jihad, naar huis ging om het te vertellen aangezien hij nog geen vakantie had en de lessen moest volgen.

Verzoeker betwist formeel dat de taliban geen of slechts zelden mensen onder dwang rekruteren, zoals de CGVS stelt in de bestreden beslissing. De CGVS baseert zich hiervoor evenwel op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en stelt op goede gronden vast dat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken en daarom zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering. De CGVS oordeelt bovendien dat de door verzoeker geschetste rekrutering door de taliban, zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, in de tribale Afghaanse samenleving veeleer ongeloofwaardig is.

Ook verzoekers verklaring dat hij nadacht om zijn lessen in een andere madrassa te volgen aangezien hij nog *"iets (wou) maken van z'n toekomst én hij wou verder studeren"*, rijmt niet met zijn beweerde angst om door de taliban te worden gerekruteerd, nadat hij reeds door de leerkracht werd benaderd voor een deelname aan de jihad en zijn broer jaren voordien hetzelfde zou zijn gevraagd.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat Tamir Aad onder Jalalabad valt en dat hij zijn problemen bij DVZ in algemene zin heeft aangehaald aangezien hij niet alle problemen in detail kon vertellen bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere *post factum*-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geenszins afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker stelt verder dat hij intussen verwesterd is. Hij heeft Afghanistan immers al een geruime tijd verlaten, namelijk sinds halverwege 2021. Hij betoogt dat Afghansen die uit Europa terugkeren een verhoogd risico lopen op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. De CGVS motiveert hieromtrent als volgt:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COIFocus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative,

security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motivering te weerleggen. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa, zijn broer die in België de internationale beschermingsstatus verkreeg op 23 maart 2017 en algemene landeninformatie, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. De Raad bemerkt dat uit de objectieve landeninformatie waarover hij beschikt, heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door te verwijzen naar zijn verblijf in België en de aanwezigheid van zijn broer, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan

wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij slechts tweeënhal jaar in West-Europa verblijft en dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

De Raad besluit dat de CGVS op zorgvuldige en individuele wijze alle elementen in verzoekers dossier heeft onderzocht en op correcte wijze tot het besluit kwam dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij bij terugkeer door de taliban zal worden vervolgd en zal worden gedood. Verzoeker is er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat verweerder de plicht heeft om, aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. Verzoeker stelt, verwijzend naar persartikelen, dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Naast de taliban vormt ook IS opnieuw een significante dreiging. En daarnaast wordt het land nog steeds bedreigd door de terroristen van Al Qaida. Verzoeker meent dat de situatie in het land nog steeds onstabiel is en citeert in dat verband ook uit een arrest van de Raad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van december 2023.

De CGVS heeft terdege vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de CGVS niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie *in casu*, geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sinds de machtsvername sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ook waar verzoeker meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen. De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoeker aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota kritiek uit op de inschatting van de bronnen waar de CGVS zich op beriep in de bestreden beslissing om het risico voor terugkeerders uit het westen te beoordelen aan de hand van de Nansen Nota "3-22: *Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" van oktober 2022 wijst de Raad erop dat de CGVS inmiddels zijn informatie heeft geactualiseerd met de door hem neergelegde aanvullende nota van 13 februari 2024. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie onvoldoende actueel of accuraat zou zijn. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoeker ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde en bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog

voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Verzoeker betoogt dat rekening houdende met alle beschikbare landeninformatie weldegelijk blijkt dat het handelen van de taliban impact had op de huidige preciaire humanitaire situatie. Verzoeker citeert opnieuw uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tenslotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Waar verzoeker betoogt dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Hij wijst erop dat de taliban zich niet bewust zijn van de urgentie en de noodzaak om te voldoen aan bepaalde eisen om internationale hulp te

verkrijgen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker verklaarde dat zijn broer geld opstuurde naar de familie om hen te onderhouden en dat hij gedurende zeven jaar probleemloos kon leven in Qasaba (CGVS, p. 7-8).

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban, kan niet worden bijgetreden.

Verzoeker benadrukt opnieuw het risico bij een terugkeer naar Afghanistan, na een jarenlang verblijf in Europa. In hoofde van verzoeker is er sprake van een zekere verwestering.

Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds 2021 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen en waarden, zoals thans vormgegeven door de taliban. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt alleszins dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, met wie hij nog regelmatig contact onderhoudt (CGVS, p. 5). Deze familieleden kunnen hem desgevallend informeren over de veranderingen in de sociale normen, ten gevolge van de machtsvername door de taliban. Verder blijkt dat verzoeker nog probleemloos kan communiceren met een tolk Pasjtōe. Verzoekers moedertaal is Pashai, doch hij spreekt en begrijpt ook Pashtu (CGVS, p. 2-3).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder deze beslissing deugdelijk heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek doorvoerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN